

Ploaie morbidă

Mihail Simionescu

Plouă iar. De ceva timp numai plouă.
Cad în lacrimi limpezi stropii reci de ploaie,
Se preling pe-acoperișuri și pe străzi ei curg șiroaie,
Nouri negri și-ncruntați umbresc străzile pustii,
Iar sufletele slabe...se simt împinse toate
Către frig, către țărână, către moarte...

Descultă, udă, tremurând, ea își târăște
Picioarele-nvinețite, mult umblate și rănite,
Prin ploaia deasă, pe drumuri părăsite...
Ochii-i plâng, gura-i geme, sufletu-i urlă
De necazuri și tristeți, de durere și de-amar,
De dorința și de teama de a trece un hotar.

Îi va fi rece? Îi va fi cald? Îi va fi rău sau bine?
Mai tare-o va durea? Sau durerea-i va alina?
O vor uita cu toții sau își vor aminti de ea?
Drumul ce l-a ales întoarcere nu are;
Cum îi va fi, ce va simți - nimeni nu știe,
Ce știe ea, e că nu va mai fi vie.

Pădurea e-n față așteptându-i trupul.
Ploaia se-ntețește, vântu-i taie cu suflarea
Pielea, ochii, respirația și calea.
Ploaia o respinge, vântul o refuză,
O trimit înapoi, să plece acasă,
Să-și ia zilele nu vor, nu o lasă, nu o lasă...

Dar ea continuă să meargă,
Nu ascultă nici de ploaie, nici de vânt,
Niciun sens nu mai are viața ei pe-acest pământ.
Decât sclavă printre oameni, ea preferă moartea;
Nu-i mai pasă de nimic, nici de foc, nici de iad,
Nici că cei ce viața-și iau nu urcă, ci cad.

Speranță nu mai are, nici vise, nici dorințe...
Doar gânduri sumbre, insomnii și zile incolore,
Voci și vedenii ce-o tulbură ore și ore...
Singură se simte, fără mamă, fără tată,
Fără oameni dragi care s-o iubească...
Ce dorință să mai simtă, pentru ce să mai trăiască?

Tunete și fulgere, ploaie torențială,

Înspăimântată e natura toată
Căci în pădure de un ram stă atârnată
O copilă naivă, un suflet mahnit,
Un trup de fecioară din care viața se scurge
Clipă după clipă, în timp ce îngeru-i fuge.

Frânghia-i prea strânsă, n-o lasă să respire,
Ochii bulbucați se umplu de ceață,
Se stinge-ncet visul de loc cu verdeață,
Trupul se zbate în mâinile morții,
Viața dispare între stropi de ploaie,
Iar lacrimile-i curg...îi curg șiroaie...

Ploaia s-a oprit, doar vântul mai adie;
Și-i leagănă încet trupul ce-atârână fără vlagă,
Și vuieste printre frunze - parcă se roagă...
Norii se desfac și curcubeul apare,
O floare măiastră tocmai s-a ofilit,
Dar pădurea trăiește, chiar de ea a murit.